
Skład Towarzystwa Naukowego Warszawskiego : (kadencja (1995-1997) : Wspomnienia pośmiertne : Józef Bielawski (1910-1997)

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 60, 73-74

1997

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Profesor Bogodar Winid był wielokrotnie odznaczany. Ostatnie odznaczenie – Krzyż Komandorski Odrodzenia Polski, zostało nadane w dniu Jego śmierci – 14 grudnia 1996 r. Nie zdążył odebrać go osobiście.

Pisanie wspomnienia o Człowieku, który odszedł spośród nas, zawsze pozostawia ogromny niedosyt. Zawsze powiedziało się „za mało”, czy też „nie tak”. Zostało pominiętych tyle spraw ważnych, które popadną w zapomnienie. Osobiste wspomnienie zderzać się będzie także z innymi i nie takimi samymi wspomnieniami. Będąc zaszczycony daną mi możliwością sformułowania tych kilku uwag o Profesorze Bogodarze Winidzie zdaje sobie równocześnie sprawę, że jakakolwiek prezentacja Jego Osoby pozostanie zawsze niepełna. Towarzyszyć temu będzie wspomniany już niedosyt a być może sprzeciw wobec odczuwalnych i oczywistych uproszczeń.

Zgodzić się jednak z ogromnym żalem trzeba, że odszedł spośród nas Człowiek, któremu bardzo wiele zawdzięczamy, który bardzo wiele zdziałał, i którego będzie nam bardzo brakować.

Marcin Rościszewski

JÓZEF BIELAWSKI

(1910–1997)

Był emerytowanym profesorem zwyczajnym Uniwersytetu Warszawskiego. Urodził się w 1910 roku w Starej Wsi pod Brzozowem. Studiował prawo i arabystykę na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1938 roku uzyskał stopień doktora prawa. Studia arabistyczne kontynuował pod kierunkiem profesora Tadeusza Kowalskiego.

Po wojnie przez krótki okres pracował w dyplomacji. W 1947 r. rozpoczął pracę na Uniwersytecie Warszawskim, gdzie się doktoryzował w zakresie arabistyki. Wówczas podjął intensywną pracę nad stworzeniem podstaw studiów arabistycznych i islamistycznych. W 1964 r. jego wieloletnie starania zostały uwieńczone założeniem Katedry Arabistyki na Uniwersytecie Warszawskim, przekształconej następnie w Zakład Arabistyki i Islamistyki istniejący do dzisiaj.

Profesor J. Bielawski jest autorem ponad dwustu prac naukowych. Najważniejsze są jego osiągnięcia dotyczące badań nad klasyczną i współczesną literaturą arabską oraz nad islamem. opublikował Historię klasycznej literatury arabskiej (1968 i 1995), współtworzył i redagował pierwszą na świecie dwutomową historię współczesnej literatury arabskiej (1978 i 1989) oraz pionierski Mały słownik kultury świata arabskiego (1971).

Napisał kilka monografii o islamie, w których szczególnie nacisk kładł na kwestię prawa muzułmańskiego i teorii państwa. Tłumaczył dzieła klasycznej literatury arabskiej na polski (filozofia, historiografia), jest pierwszym w Polsce tłumaczem Koranu z języka arabskiego (1985, 1997).

Światową renomę zyskał sobie jako autor prac dotyczących recepcji dzieł greckich w świecie arabskim (współpracował z prof. M. Plezią).

Profesor Bielawski wychował kilka pokoleń arabistów i islamistów. Spośród jego uczniów wywodzi się znaczna część pracowników polskiej dyplomacji w świecie arabskim, wielu dziennikarzy zajmujących się islamem, a także pracownicy naukowcy polskich uczelni i ośrodków badawczych.

HENRYK STAMATELLO

(1901–1997)

W dniu 8 lipca 1997 zmarł w Warszawie profesor Henryk Stamatello, wybitny specjalista z zakresu budownictwa podziemnego i geotechniki, niestrudzony zwolennik budowy metra. Urodzony 29 listopada 1901 roku w Siedlcach, ukończył w 1927 r. Wydział Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej. Doktoryzowany w 1955 r., otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego w latach 1957 i 1967. W okresie 1928–1938 r. pracował w Dyrekcji Wodociągów i Kanalizacji m. st. Warszawy. Od roku 1936 do 1939 był zatrudniony w pracowni geotechnicznej Biura Studiów Kolei Podziemnej, gdzie zajmował się metrem warszawskim. W okresie okupacji i po wojnie do 1947 r. powtórnie związał się z M. P. W i K. w Warszawie. Od roku 1947 był jednym z budowniczych Trasy W-Z. Zawsze stawał w pierwszych szeregach w walce o poprawę i przebudowę układów komunikacji w stolicy. Ufał, że tylko budowa komunikacji podziemnej może zapewnić Warszawie właściwe rozwiązanie. Profesor Stamatello był zwolennikiem metra płytkiego, chociaż w latach pięćdziesiątych naszego stulecia budował metro głębokie. Pracując w Metroprojekcie a następnie w Zarządzie Budowy Metra, dzielił się z młodszymi kolegami swą wiedzą i doświadczeniem szczególnie z zakresu budownictwa podziemnego. Wychował wiele roczników inżynierów specjalizujących się w budowie obiektów podziemnych. Był inicjatorem szkolenia ludzi nowej specjalności – budowniczych metra. Dzięki swej wiedzy i bogatemu doświadczeniu cieszył się ogromnym autorytetem.

Profesor Henryk Stamatello był autorem szeregu publikacji z zakresu geotechniki i budownictwa podziemnego. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Zasługi za udział w wojnie